

Obec Vlastibořice

OBEČNÍ
ZPRAVODAJ
DUBEN – ČERVEN
2018

teniska XIV.

01 *SOUSEDSKÉ POSEZENÍ, 02 *ZTRÁTY A NÁLEZY, 03 * SPORTOVNÍ DEN
04 * OKOLO VLASTI, 05 *JELENOVA KOLOBĚŽKA, 06 *MARCIALONGA
07 *PO STOPÁCH LEGIONÁŘŮ, 08 *KRONIKA

In memoriam

Martin Beksa
starosta

Vážení spoluobčané,

dovolte mi, abych mimořádně věnoval tento úvodník člověku, který měl zásadní vliv na naši obec, ale také i na mne. Snad vám nebude vadit, že to byl můj děda, pan Jan Mareš.

Jan Mareš byl starostou 20 let, od prosince 1990 do října 2010. Po celou dobu byl starostou neuvolněným. Pro ty, kteří zde tenkrát nežili nebo již pozapomněli, připomenu, že jsme v období socialismu byli, jako ostatně i další vesnice, součástí obce Pěnčín. Z různých důvodů byly Vlastibořice obcí hodně opomíjenou. Už jenom to, že zde lidé nedostali příspěvek na stavbu rodinného domku (ten obdrželi ti, kteří stavěli ve střediskové obci), že jediný telefon byl v Kulturním domě, že silnice byly velmi rozbité, vše bylo omšelé, nefungoval obchod, škola byla zavřená, do mateřské školy dojíždělo šest přespolních dětí. Chyběli tu mladí, protože se nestavělo, nebyl žádný spolkový život. Aktivnější byli Sokolové a hasiči, tradici mělo divadlo. Skončilo JZD, lidé museli za prací dojíždět. Nebyl tu žádný soukromník.

Koncem roku 1990 došlo k rozdělení obce Pěnčín na samostatné části. Pěnčínští o nás moc nestáli, a na druhou stranu, i občané Vlastibořic chtěli mít svoji samostatnost. Byl to však risk. Kdo vezme starostování, čím začne. Starostou byl v jedenáctičlenném zastupitelstvu jednomyslně zvolen pan Jan Mareš. Narodil se v roce 1931 v Sedlíškách, v domku na návsi. Navštěvoval vlastibořickou školu a následně vystudoval libereckou strojní průmyslovku. Po vojně pracoval po celý život jako technik ve Strojní a traktorové stanici v Kněžmostě, kam se také se svojí mladou rodinou přestěhoval. Byl chytrý, aktivní, myslel moderně. Pro svoje názory nebyl minulému režimu moc pohodlný a v době normalizace stál stranou veřejného života. Věnoval se budování domova v Sedlíškách, kam se v roce 1970 navrátili.

Po svém zvolení se pan starosta s velkým elánem pustil do obnovy a budování rodné obce. Nebyly zkušenosti, chyběly peníze, mnoho věcí se dělalo svépomocí. Lidé se sešli a ve svém volném čase vybudovali telefonní spojení do Sedlíštěk, postavili sportovní areál, zbourali faru (dnešní OÚ), sázeli v lese stromky, upravovali veřejná prostranství. Velkým úkolem bylo zde udržet lidi a přilákat nové obyvatele. Jejich počet neustále klesal. Nový územní plán dal vzniknout stavebním parcelám, byly vybudovány obecní byty nad zrekonstruovaným obchodem a také v kempelčce. Největším oříškem pro starostu ale bylo, co s uzavřenou chátrající budovou školy. A tak se v roce 2001, po obdržení dotace od Státního fondu rozvoje bydlení, pustila obec s necelými 200 obyvateli, neuvolněným starostou, ale s fungujícím zastupitelstvem za zády, do přestavby školy na Dům s pečovatelskou službou. Po velkých starostech a netušených problémech byla DPS za 15,5 mil. korun na jaře 2003 otevřena. Domov zde našlo 14 seniorů. Úvěr byl velmi rychle splacen a pan starosta již opět budoval dál – ze zbořené zchátralé fary byla postavena přesná replika a v ní umístěn obecní úřad, nahoře vznikly dva byty. Byl opraven Kulturní dům, velkou péčí pan starosta věnoval restauraci památek, myslel na péči o zeleň, velmi dobře se rozjel projekt s odpady (to bylo dříve černých skládek)... Ještě v osmdesáti letech běhal po obecním lese a kontroloval jeho stav, pracoval s internetem, žádal o dotace. Kdyby už raději nezačínal žádnou novou akci, babička by mu ji určitě vymyslela. A tak vždy pomáhal při srazech rodáků i školáků. Myslím si, že nikdy nikoho neodmítnul, i když to bylo v neděli v poledne. Klidně a věcně řešil problémy, chápal starosti jiných, vždy se snažil pomoci. Byl to dobrý, pracovitý a poctivý člověk. Do poslední chvíle se zajímal o chod obce.

První starosta Vlastibořic zemřel 23. března 2018 po těžké nemoci. Čest jeho památce!

Velkoobjemový kontejner

Kontejner bude v měsíci červnu přistaven na Jivině. Otevřen bude každou sobotu od 11 do 12 hodin, v jiné časy pak po telefonické domluvě s p. Bittnerem – 604 746 955.

Sběr nebezpečného odpadu

24. června proběhne v našich obcích sběr nebezpečných složek komunálního odpadu.

- Sedlíščka: 09:10–09:20 hod. autobusová zastávka
- Vlastibořice: 09:25–09:35 hod. Kulturní dům
- Jivina: 09:40–09:50 hod. kaplička

Přijímány budou následující nebezpečné složky komunálního odpadu:

- obaly obsahující zbytky nebezpečných látek, vč. olejových filtrů
- oleje a tuky
- absorpční činidla (znečištěný textilní materiál)
- barvy, lepidla a pryskyřice
- rozpouštědla
- kyseliny
- zásady (hydroxid)
- nepoužitá léčiva (léky)
- pesticidy (hnojiva)
- akumulátory, baterie, články a zářivky

Nebude přijímáno následující:

- elektroodpad
- stavební odpad
- nebezpečné odpady vznikající při podnikatelské činnosti

Pozor!!!

Od letošního roku nebudou přijímán elektroodpad, například televize, lednice pračky a podobně. Elektroodpad bude přijímat firma REMA po domluvě s Obecním úřadem. Občané budou informováni obecním rozhlasem.

Kontejner na textil

Obecní úřad žádá občany využívající bílý kontejner, který slouží ke sběru textilu, hraček, bot, kabelek, starých hadrů, potrhaneho ložního prádla atd., aby v případě, že je kontejner plný, odnášeli sběr přímo na Obecní úřad. Majitel kontejneru nemá textil kde skladovat a tak občas vznikají pauzy, kdy ani od něj další společnosti neodebírají. Nechává proto kontejner plný a odváží jej opět při uvolnění kapacit.

Pokud občané zanechají textil volně v taškách, vše mokne, plesniví a pro obec tak vzniká odpad, který již nelze likvidovat jinak, než jako odpad domovní, což znamená hodit jej do popelnic a nechat vyvézt SKS. Zaprvé je to škoda, neboť textil mohl posloužit k dalším účelům někde jinde, a za druhé s tím má obec práci navíc.

Děkuji za pochopení.

Zuzana Petráčková

Výsledky hospodaření k 30. 4. 2018

Daňové příjmy	1.743.248,08 Kč
Nedaňové příjmy	459,553,02 Kč
Kapitálové příjmy	0,00 Kč
Přijaté transfery.....	42.568,00 Kč
Příjmy celkem:.....	2.245.1369,10 Kč

Běžné výdaje.....	2.107.769,54 Kč
Kapitálové výdaje	1.041.581,00 Kč
Výdaje celkem:	3.149.350,54 Kč

Zůstatek na běžném účtu činil k 30. 4. 2018	2.765.718,24 Kč
Zůstatek na účtu ČNB činil k 30. 4. 2018	73.456,42 Kč
Celkem k 30. 4. 2018	2.839.174,66 Kč

Informace z evidence obyvatel k 30. 4. 2018

Přihlášení k TP:

Sokolová Markéta, Jivina 55
(od 22. 2. 2018)

Sokol Michal, Jivina 55 (od 22. 2. 2018)

Brouček Jan, Vlastibořice 83
(od 19. 3. 2018)

Pudilová Marcela, Vlastibořice 84
(od 18. 4. 2018)

Pudil Petr, Vlastibořice 84 (od 18. 4. 2018)

Odhlášení z TP:

Pudilová Marcela, Vlastibořice 51
Pudil Petr, Vlastibořice 51

Zemřelí:

Mareš Jan, Sedlíščka 27 (23. 3. 2018)

Čubrdová Alena, Sedlíščka 28 (19. 2. 2018)

Narození:

Perglerová Anita, Jivina 47 (21. 2. 2018)

Pudil Lucas, Vlastibořice 66 (19. 3. 2018)

Blažek Josef Filip, Vlastibořice 69
(28. 3. 2018)

Počet obyvatel po změnách

327

9. Sousedské posezení na Jivíně je minulostí

01

Pavel Svačinka

V sobotu 26. 5. 2018 proběhla již tradiční jivinská akce. Večer před posezením sousedé postavili stany, podium, stánky a od sobotního rána se ladily detaily. Bohatý kulturní program letos přilákal mnoho lidí nejen z Vlastibořicka, ale i z okolních obcí. Nechci se příliš rozepisovat, ale chci využít příležitosti a poděkovat všem sousedům za ochotu a aktivitu a za vytvoření krásné atmosféry. A všem ostatním za účast a podporu.

02

Ztráty a nálezy

Během května se na našich návších uskutečnily dvě krásné akce. Nejdříve otevírání revitalizovaného rybníku v Sedlíškách a následující sobotu 9. sousedské posezení na jivinské návsi. Na obou místech čekal na naše nejmenší občany skákací hrad a vždy nám po zabalení atrakce něco zbylo. V Sedlíškách dětský klobouček khaki barvy a na Jivíně dětská kšiltovka modré barvy, dětská láhev na pití, reflexní páska a pod stany někdo zapomněl tričko s krátkým rukávem. V případě, že Vám některá z výše zmíněných věcí chybí, zavolejte 737 562 979.

Pavel Svačinka

03

Sportovní den

Sokol Pěnčín Vás srdečně zve na 1. ročník fotbalového turnaje v malé kopané. Akce se koná v sobotu 23. 6. 2018 ve sportovním areálu v Pěnčíně, hrají družstva 5+1 (celkový počet hráčů max. 12 v týmu). Hraje se na dvou hřištích na přírodní trávě. Prezentace týmů v 8 hodin ráno! Startovné: 1000 Kč za tým. Registrace: tel.: 722 201 505, email: fotbalpencin@seznam.cz

Pavel Mizera

6. ročník Okolo Vlasti

04

Sport

V sobotu 23. 6. 2018 se uskuteční již šestý ročník běžeckého závodu Okolo Vlasti.

Stejně jako loni bude pro všechny běhuchtivé připravena půlmaratonská distance (21,1 km), veselý sedmikilometrový kros opepřený několikerým broděním Mohelky a dětský a charitativní běh HomeRUN.

Dušan Koutník

Lucie Koutníková

Dobrovolné dary závodníků a startovné vybrané na HomeRUNu po akci opět předáme stacionáři pro osoby s kombinovaným postižením Domovu Tereza a letos poprvé i Domovu Raspenava, který zajišťuje výchovu a vzdělávání dětí a mládeže s mentálním a kombinovaným postižením ve věku od 3 do 26 let.

Všichni jste srdečně zváni podpořit dobrou věc, ať už koupí výrobků chráněné dílny, účastí v charitativním běhu (který samozřejmě můžete jen symbolicky ujít) nebo třeba jenom svou přítomností a fanděním dětským i dospělým závodníkům.

O kvalitní občerstvení se opět postará SDH Vlastibořice a klub U Edy.

Program:

10:00–14:30 Prezence (možnost prezence pro příslušný závod nejpozději 30 minut před startem závodu)

11:00–14:00 1/2maraton (21,1 km)

13:30–14:00 Vyhlášení 1/2maratonu

14:00–14:30 Charitativní a dětský HomeRUN (1 km)

14:30–15:00 Vyhlášení dětských kategorií

15:00–16:30 Kros (7 km)

16:30–17:00 Vyhlášení Krosu a nejlepších Kombíků

11:00 –??? Občerstvení, doplňování vypocených tekutin, dobroty z rožně či z udírny...

Další informace včetně možnosti přihlásit se předem (na půlmaraton a kros je přihlášení předem levnější!) na www.sokol.vlastiborice.cz.

05 Jelenova koloběžka

Sport

Milan Jelínek

12 h terén Hodkovice – Ještěd (4x), 156 km / 3602 m převýšení

Né, že by mne nebavilo stát v tomto náročném závodě každoročně na bedně, ale překročit můj nejlepší výkon (5 x Ještěd 215,6 km / 4661 m převýšení) se v historii všech ročníků (včetně letošního) povedlo (kosmeticky) pouze jen jednou o více jak generaci mladšímu Přemkovi Ježkovi a 6 okruhů na Ještěd se prostě nedá. Z mého pohledu vetchého staříka vzhledem k ubývajícím silám už tady není co zlepšovat, takže spíš hledám nové cestičky, které tu ještě nebyly. Vzhledem ke vzrůstající výkonnosti závodníků je třeba občas zkusit posunout jejich výkony do míst, která by je za normálních okolností nenapadla. Hodit nenápadně „rukavičku“ mladším kolegům je prostě občas potřeba a navíc, pokud vím, podobný 12 h extrém v terénu se v Čechách ještě nejel.

Proto jsem se letos rozhodl, že to dám v přísném terénu po ještědském hřebenu s klukama na horských kolech. Ob každých 16 km v terénu nastoupat téměř 800 m výškových, to asi bude jiná „kávička“, než po silnici. Průměrné stoupání na celé trati 8%, maximální 21% bylo příslibem nevsedných zážitků. Terénní koloběžka je samozřejmě těžší a moc nejede, na což by náš náčelník od Silvíni zcela jistě pravil: „Ale tréninkově dobrý, né“?

V 7 hodin vyrážíme hromadným startem společně koloběžkáři silniční, kola silniční, kola horská + koloběžka terén. Asi po 4 km cyklostezky se oddělují od silničáře Karla Krchňáka, který má stejně jako já letos natrénováno nulanulaprt a neřeší to, ono to nějak dopadne. Fičím do kopce ještě chvíli krásně zamlženou

a vonící kvetoucí krajinou. Ranní rosa lehce zamokří boty, Rašovka a ještědský hřeben už je zalitý sluncem a cesty jsou téměř bez bahna. První kolo za 2:11 i s nechťeným přidáním kopce jako kráva k Javorníku se mi zdá dost rychlé, jako bych jel zase podle hesla „napálit to a pak se uvidí“, anebo „nahnat co nejvíc na začátku, protože ke konci už to nepůjde“. První dvě kola bývají nebezpečně optimistická, ale pak zpravidla přichází útlum a je důležité se znova najít a ustát to. S každým dalším kolem přichází větší únava, která se projeví na čase a ranní nadšení a dravost ustupují kamsi do pozadí. Maximálka dnes 60 km/h, je třeba dnes jezdit opatrně, nechci opravdu skončit jak medúza přilepenej někde na stromě. Odpolední bouřka s deštěm přinesla ochlazení a jehličí s prachem se v silné vrstvě lepí na kola jako mák na bramborové šišky. V nejprudších sjezdech jsem si přál mít ještě třetí brzdu a ruce jsou vyklepané, jako když měsíc se sbíječku bourám betonový most přes dálnici D1. Čtvrté kolo se už jelo relativně dobře, tělo už konečně pochopilo, že na odpočinek bude pravděpodobně vybrán jiný den. Ve zbývajícím čase na dojezdovém asfaltovém 7 km okruhu mi jízda připomínala dovolenou s manželkou na Jadranu, takže jsem si mohl cestou i popovídat s Marčánem.

Nakonec to pro mne bylo na „bajkerské bedně“ bez rozdílu věku 3. místo, čehož si cením úplně maximálně, protože tohle nebylo fakt zadarmo.

Velký dík pořádajícím manželům Štorkovým, kteří navíc přes den organizují množství početných dětských závodů.

Marcialonga

06

Sport

80 km / 1894 m / 18,2 % max. nebo 135 km / 3279 m / 19 % max.

Tento ryze silniční cyklistický závod se jede jen částečně v místech slavného zimního závodu a jeho hlavní část se odehrává na silnicích ve zdejších okolních přísných kopcích. Je dobré, že na konečné délce trati se každý může rozhodnout ještě během závodu, což je velmi dobré v případě nenadálé změny počasí. Na trati je standardně několik občerstvovaček a zejména ze začátku se jede na uzavřené silnici s doprovodem. Před startem pobíhají pořadatelé a nabízejí kávu. V 8 hodin je odstartováno, ale naše čtvrtá vlna se rozjíždí až po několika

minutách, přeče jenom procpat ulicí z města asi 2 tisíce závodníků chvíli trvá. Prvních 21 km je převážně jen mírně z kopce a rovinatých, takže v příjíždějících balíčcích mám na kolobce jen jepičí život, než mě postupně skoro všichni opustí. Na 21 km v San Lughanu následuje dlouhý sjezd v obci i mimo, tady v 70 km/h předjíždím sanitku a všechno, co je v cestě, včetně silničářů. Vozovka je po dešti mokrá, tak na ostře prudké zatáčky ve sjezdu na most přes ostrý hluboký kaňon žádné voloviny. Poté rovnou do desetikilometrového kopce s převýšením 650 m na Monte San Pietro kolem vinic s krásnými dalekými výhledy pod nás do údolí k Bolzanu. V kopci na dálku před sebou vidím příští oběti na kolech, které se budu snažit postupně dotáhnout. Krajina je provlhčená ranním deštěm, takže se jede příjemně i do kopce. Na občerstvovačce doplňuju vodu do bidonu a dávám kolu s pišingrama. Následuje sjezd a výjezd na Nova Ponente a další ostrý sjezd, díky brždění jen 73 km/h, ale stačí to v pohodě na to, abych dal postupně všechny kolaře přede mnou. Dole na stopce změna, rovnou do 8 km kopce s převýšením 700 m a max. stoupáním 18 % na Passo Lavaze. Tady postupně dojíždím osamělé bojovníky v tomto nepříjemném kopci, včetně třech Čechů, z nichž jeden mi říká – „já se na to vykašlu, to je stejné, jako loni, zase mě předjel koloběžkář“... Na Lavaze do časového limitu zbývá čtvrt hodina, kus banánu a ionťák a následuje dlouhý sjezd na mokré silnici, kde to opět

Milan Jelínek

pouštím bezpečně jen přes sedmdesátku a zase ujíždím cyklistům, což na koloběžce z kopce jde samo díky fyzikálním zákonům. Do deštivého Cavalese vletím opět sedmdesátkou a zastavuje mne až křižovatka na hlavní silnici, po které se vracíme zpět do Predaza. Po několika km mě na rovinách zase postupně předjíždějí všichni, co jsem jim poodjel z kopců. Drobně prší a tak se rozhoduju v kombinaci s časovým presem a bouřkou na Pasu Pelegrino, na který bych asi nestihl dojet (tuto časovou kontrolu mají blbě nastavenou), nakonec pro kratší variantu 80 km. V cíli na pohodu, zase jsme si užili hezkou jízdu, silničářům samozřejmě konkurovat nejde. Italové mají závod moc pěkně zorganizovaný, čeští pořadatelé různých Author Cupů by si mohli vzít ze zdejšího závodu příklad, co všechno lze každému závodníkovi do startovního balíčku dát (silná mikina od Craftu, rukáv, sýr, těstoviny, Enervit, bidon, olej na řetěz...).

07 Po stopách československých legionářů Transsibiřskou magistrálou z Moskvy do Vladivostoku

Historie

Lubomír Krsek

Lubomír Krsek

V roce 2017 jsem se rozhodl poznat místa, kterými prošli naši pradědové, legionáři v Rusku. V létě jsem se proto vydal společně se svoji ženou Evou na cestu do Ruska

Čtvrtek, 6. července 2017

Brzy ráno odletáme z Prahy pravidelnou linkou do Moskvy. Let trvá asi 1 3/4 hodiny, časový posun 1 hodina (Rusové nemají letní čas). Po přeletu jedeme taxíkem do centra města a ubytujeme se v hotelu Arbat House. Po krátkém odpočinku odcházíme na prohlídku města. Bydlíme téměř uprostřed Moskvy, proto jdeme pěšky. Projdeme si Nový a Starý Arbat, po rozkopaném nábřeží dojdeme k Chrámu Krista Spasitele a odtud ke Kremlu, podél kremelské zdi na Rudé náměstí. Slunce pomalu zapadá, obchodní dům GUM na Rudém náměstí je pěkně osvětlen. Kolem Velkého divadla se ubíráme do hotelu. Večeři dnes máme z vlastních zásob.

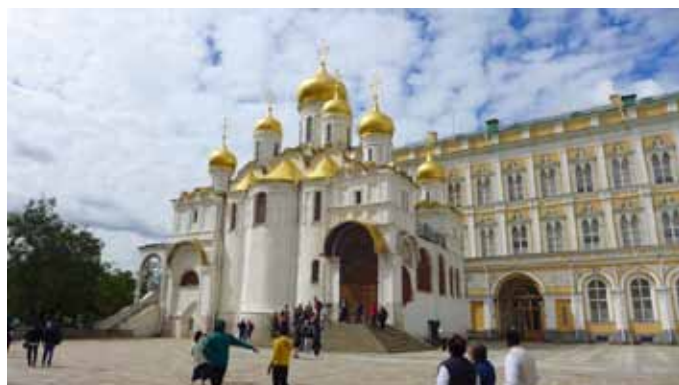
Pátek 7. července 2017

Dnes se jdeme podívat do Kremlu, nahlédneme do Archangelského chrámu, pohřebiště carů, prohlédneme si Palác patriarchů, chrám Dvanácti apoštolů a prohlídku zakončíme

Zdroj: <https://goo.gl/CJywzE>

Chrámem Zvěstování Panny Marie. Spasskou věží Kremlu opouštíme. Na Rudém náměstí navštívíme chrám Vasila Blaženého a prohlédneme si závodní nákladní auta, která odtud dnes startují na rallye Moskva-Peking. Obědujeme v obchodním domě GUM – pohanka, kuře, soljanka. Cena 390 rublů za osobu. Vaří dobře, ceny jsou ale vyšší. Najedení sestupujeme do metra, jedeme se podívat na Novoděvičij hřbitov (hrob Jelcina, Gorbačové, Chruščeva atd.), prohlídku zakončíme v Novoděvičím klášteře. Odtud se opět metrem vrátíme ke Kremlu. Chci ještě vidět nechvalně známou budovu NKVD (KGB), Ljublanku, od které procházíme prezidentskou čtvrtí k řece Moskvě a do hotelu. Ve 23:08 hodin odjíždíme z Kazaňského nádraží do Kazaně. Vlak pěkný, nový, pohodlný,

dvoupatrový. Jsme unaveni, proto jdeme hned spát.

Sobota 8. července 2017

Ráno se ve vlaku nasnídáme, horkou vodou ze samovaru zalijeme čaj a sníme něco málo z toho, co jsme si včera koupili na cestu. Počasí pěkné, svítí sluníčko, krajina rovinatá, lesy, louky, vodní toky, několik mostů. Vesnice kolem trati jsou všechny podobné. Prašné cesty, u domů zahrádka, kde obyvatelé pěstují převážně brambory a různou zeleninu. Kolem poledne přijíždíme do Kazaně. Cesta trvala 11 ½ hodiny, délka 793 km, cena 2.550 rublů (1.020 Kč). Kazaně je jedním z největších a nejbohatších měst v Rusku. Je kulturním i ekonomickým centrem Povolžského federálního okruhu a hlavním městem republiky Tatarstán. Město je plné zeleně a vodních toků. Během občanské války v Rusku byla významným bojištěm československých legionářů a dějištěm jedněch z nejkrvavějších bojů na Povolžské frontě. Legionáři dobyli Kazaně 7. srpna 1918. Získali bohatou kořist.

Sto nákladních lodí i s nákladem, množství zásob i válečného materiálu a především ruský státní poklad, který legionáři předali ruské nebolševické vládě. Po celý následující měsíc probíhaly v okolí Kazaně dlouhé a tvrdé obranné boje, v nichž se Čechoslováci ocitli pro nezáměr obyvatel města sami. Početní převaha bolševických oddílů rostla, až nakonec 10. září 1918

Čechoslováci město vyklidili. Pád Kazaně byl první velkou porážkou. Ve městě se na legionáře žádná památka nenachází. Po příjezdu si batohy dáme do nádražní úschovny, večer jedeme dál. Nejprve se musíme najíst. Zajdeme do „stolovoj“ u nádraží. Je čistá a má značný sortiment jídla. Stačí si jen vybrat. Dávám si opět pohanku. Mají ji zde výbornou. Platíme 278 rublů za osobu. Ceny jsou proti Moskvě výrazně nižší. Po obědě jedeme městským autobusem na předměstí Kazaně prohlédnout si Chrám všech náboženství na břehu řeky Volhy. Zajímavá stavba, v které se promítají různá náboženství – křesťanství, islám, pravoslaví apod. Naším dalším cílem je kazaňský Kreml s moderní mešitou Kul Sharif uvnitř. Po prohlídce Kremlu se již jen touláme ulicemi města. Ještě se zastavíme v Chrámu svatých Petra a Pavla s krásnou výzdobou a potom se vracíme již na nádraží. Po večeri si v úschovně vyzvedneme batohy a čekáme na vlak. Všechny vlaky se v Rusku řídí moskevským časem. Ten je většinou jiný, než čas místní. Na to si musíme dát dobrý pozor. Vlaky tady jezdí přesně, na nikoho se nečeká. Večer ve 20:08 hodin odjíždíme do Jekatěrinburgu. Na další cestu budeme mít klasické ruské dálkové vagony, jednoposchodové s kupé po 4 lidech. Toalety a WC jsou z nerezů na obou koncích vagonu. Po celou cestu je „dežurná“ udržuje v čistotě, ve stanicích jsou uzavřené. Samovar je základem všech dálkových cest. Voda je v něm stále vařící, děláme polévky i čaje. Ve vlaku je zakázána konzumace alkoholu. Zatím jsme na své cestě neviděli žádného podnapilého. Pokračujeme dále na východ, počasí se zhoršilo, často prší, ve vlaku je však příjemně.

Neděle 9. července 2017

Do Jekatěrinburgu přijíždíme v 12:30 hodin a ubytujeme se v hotelu Marins Park Otel naproti nádraží. Město se v letech 1924–1991 jmenovalo Sverdlovsk, je centrem Uralského federálního okruhu a Sverdlovské oblasti. Rozkládá se na severovýchodním podhůří Uralu na březích řeky Isef. Se svými 1.456.000 obyvateli je čtvrtým největším městem v Rusku. Za svůj rozvoj vděčí místnímu nerostnému bohatství. Město je pomyslnou branou mezi evropskou a asijskou částí Ruska. Po obědě nasedáme do taxi a jedeme po dvoupruhové dálnici asi 40 km za město k obelisku stojícím na hranici Evropy a Asie. Na zpáteční cestě se zastavíme na místě zvaném Ganina jama. V noci 17. července 1918 sem byla z Jekatěrinburgu převezena těla zavražděných členů carské rodiny a svržena do bývalé šachty. Později byla vyzdvížena a pohřbena na nedaleké Porosenkově louce. Ostatky 9 těl byly objeveny roku 1979 a po provedení četné expertízy, byla potvrzena jejich totožnost. Ostatky careviče Alexeje a velkokněžny Marie byly objeveny až roku 2007. O pravost ostatků se dodnes vedou spory. Pravoslavná církev v roce 2000 vyhlásila posledního cara a zavražděné členy jeho rodiny za svaté. Roku 2000 zde

Zdroj: <https://goo.gl/2fjXa8>

byl založen mužský klášter svatých Carských strastotěpců, který se stal poutním místem. Z Ganiny jamy se vracíme zpět do Jekatěrinburgu. Navštívíme zdejší legionářský hřbitov. Legionáři dorazili k Jekatěrinburgu v červenci 1918. Jednalo se o části 2. a 3. pluku pod velením plukovníka Vojcechovského. V časných ranních hodinách 25. července 1918 vyrazili Čechoslováci do útoku a po poledni byl Jekatěrinburg dobyt. V srpnu 1918 probíhaly za městem prudké boje, které přinesly mnoho obětí. Padlí vojáci jsou pohřbeni na zdejším hřbitově, kde mají i svůj pomník. Po krátkém hledání jsme jej našli a položili u něj kytičku. Legionáři setrvali ve městě přibližně rok, Jekatěrinburg se stal důležitým centrem československých

vojsk na Rusi. Vojáci sem nejenom jezdili odpočívat a léčit se do československých nemocnic, ale sídlilo zde i velitelství Sibiřské armády generála Radoly Gajdy, československý generální konzulát a pobočka Československé národní rady. V létě 1919 legionáři odešli a 14. července 1919 definitivně obsadili město bolševici. Při prohlídce Jekatěrinburgu nemůžeme minout mrakodrap Vysockij, který byl slavnostně otevřen roku 2011. Ze 188 metrů vysoké budovy je nádherný rozhled po celém městě. Od mrakodrapu jdeme vycházkovou promenádou kolem vodního kanálu s mnoha vodotrysky až k hotelu. Počasí krásné, všude se prochází spousta lidí. Večere opět ve stalovoj.

Pondělí 10. července 2017

Dnes navštívíme pravoslavný chrám Všech svatých na krvi vystavěný na místě někdejšího Ipaťjevova domu, místě, kde byli zavražděni členové ruské carské rodiny bolševiky v době občanské války v Rusku. Původní Ipaťjevův dům, postavený v 80. letech 19. století, nechal roku 1977 na základě nařízení politbyra zdemolovat tehdejší sverdlovský první tajemník sovětské komunistické strany

Boris Jelcin. Současný chrám byl vysvěcen v červnu 2003, 85 let po zavraždění carské rodiny. Návštěva Jekatěrinburgu končí. Vracíme se do hotelu a v 11:50 odjíždíme do Krasnojarska. Cestou potkáváme v krátkých intervalech dlouhé nákladní vlaky. Prázdné jedou z východu na západ. Krásná sibiřská krajina kolem trati. Močály, břízy, rozsochaté uschlé pahýly stromů, jen občas vidíme vesnici. Cesta bude dlouhá, proto využíváme samovaru a vaříme si čaj a kafe, k obědu instantní nudlovou polévku. Večer krátce zastavujeme v Omsku, měníme lokomotivu. Na večeri si zajdeme do jídelního vagonu. Jediným alkoholem, který se zde prodává, je pivo, většinou Gambrinus. Stojí 150 rublů. My si však dáváme piva ruská, chceme je vyzkoušet.

Úterý 11. července 2017

Ráno nás vítá opět sluníčko, projíždíme stepí kolem Barabinsku.

Jedeme po trati, kterou se naši legionáři ve vlcích přesouvali od západu na východ. Často se v těchto místech střetávali s bolševiky a cestu si musili uvolnit bojem. Dnes strávíme celý den ve vlaku. Vystupovat budeme jen při krátkých zastávkách přibližně po 2 hodinách jízdy. Bohužel perony na zastávkách jsou většinou prázdné, dřívější místní prodejci odtud byli vytlačeni. Je to škoda, během jízdy nic čerstvého nejde koupit. Delší zastávku máme jen ráno v Novosibirsku. Prohlédneme si nádraží, všude je pořádek a čisto. Při vchodu bezpečnostní rámy. Často je vidět pořádkovou hlídku, mlčky prochází mezi cestujícími. K obědu si dáváme instantní hovězí polévku s nudlemi. Krajina kolem tratě se nemění, všude rovina, lesy, občas louky a říčky. Večer se blížíme ke Krasnojarsku. Svlékáme povlečení a předáváme „děžurné“, balíme své věci. V půlnoci vystupujeme. Taxi před nádražím nás odváží do hotelu „Sky“.

Středa 12. července 2017

Na dnešní den jsme si naplánovali návštěvu přírodní rezervace Stolby, která je pýchou Krasnojarska a nachází se na východních svazích pohoří Sajany. Navštívili jsme centrální část parku se skalami starými 600 milionů let a dosahujícími výšky 60–90 metrů. Cestou nás provázeli místní dobrovolníci. Po asi dvouhodinové prohlídce jsme se vrátili nazpět do Krasnojarsku. Po vydatném obědě ve stalovoj jdeme na nádraží a v 14:09 hodin z Krasnojarsku odjíždíme do Irkutsku. V ceně dnešní jízdenky je i večere v jídelním voze. V Krasnojarsku nás překvapilo množství aut s pravým řízením.

Čtvrtek 13. července 2017

Noc proběhla v klidu, ráno opět modrá obloha s několika obláčky a teplo. Kolem cesty se míhají malé vesničky, všechny podobného stylu. V 13:30 hodin přijíždím do Irkutsku. Město se nachází v jihovýchodní Sibíři na řece Angaře zhruba 70 km od jejího výtoku z Bajkalského jezera, u ústí řeky Irkut s 623.000 obyvatel. Hned u nádraží ochutnáme „kvas“ a jedeme se ubytovat. Spíme ve stylovém hotelu Kupečeskij, nedaleko městského

centra. Irkutsk je nádherné sibiřské město se zachovalou architekturou – sibiřské baroko. V 1. polovině 19. století zde našli útočiště děkabristé, často se jednalo o vzdělance, básníky, spisovatele či vědce, a právě jejich přítomnost předznamenala zlaté období města. Českoslovenští legionáři přišli do Irkutsku v noci 11. června 1918, když rudí dobrovolně opustili město. V listopadu 1919 se do Irkutsku přesunul bělogvardějský vůdce Alexandr Vasiljevič Kolčak se svou vládou. V lednu 1920 však došlo ve městě k převratu, Kolčak byl zajat a v únoru na břehu říčky Ušakovky v blízkosti Znamenského kláštera zastřelen. Dnes stojí na místě Kolčakovův pomník. V březnu 1920 město obsadila Rudá armáda. Irkutsk je úzce spjatý osudem spisovatele Jaroslava Rudá armáda. Ten přišel do Irkutsku 6. června 1920 jako vedoucí zahraničního oddělení politického oddílu 5. armády. Pobýval zde celé 3 měsíce, z Irkutsku potom odjel domů do Československa. Pracoval v knihovně, napsal zde několik článků pro místní noviny, pracoval jako redaktor místních německých a maďarských novin. Během pobytu byl přijat na Irkutskou státní univerzitu ke studiu čínštiny a japonštiny. Dnes jsou v Irkutsku dvě pamětní desky připomínající Haška a je po něm pojmenována ulice. Nám se ale nejvíce líbila dřevěná lidová architektura a nábřeží řeky Angary s mnoha památkami.

Pátek 14. července 2017

Ráno výborná snídaně v hotelu formou švédského stolu. Po desáté hodině odjezd autobusem do 70 km vzdálené vesnice Listvjanka na břehu Bajkalského jezera. Ubytování v hotelu přímo u jezera. K obědu kupujeme na tržnici typickou bajkalskou rybu – omul. Cena 260 rublů. Je výborná, sníme ji hned na nábřeží. Odpoledne projížďka lodí po Bajkalu a turistický výlet. K večeru koupel v jezeře. Voda tu má opravdu jen několik stupňů, velmi studená. K večeri znovu omul. A opět výborný. Počasí je stále nádherné, modrá obloha, sluníčko, teplo. Večer na trhu kupujeme sibiřské drahé kameny.

Pokračování příště

V obecním archivu se zachoval:

Odevzdací list Jana G i s z l a na chalupu kruntovní N. Consc. 3:

V srovnalosti té po Václavu Giszlovi, chalupníku z Lastibořic, který dne 14. listopadu 1810 bez pořízení poslední vůle zesnul – pod datum 14. září 1826 sub N. 2 x h 722 vyhotovení umrtní pořádkosti se na základu toho od plnoletých dětí a zde vkračujících dědiců, totiž dcery Anny, syna Jana a Matěje jménem svým vlastním, pak od Alžběty odvodělý Giszlovy, jakožto mateřský poručníce a Václava Giszla, jakožto spoluporučníka jménem neplnoletých dětí Alžběty a Františka a od nadřečené vdovy taky jménem vlastním při umrtní pořádkosti vejhradou práva a inventáře k otcovské resp. manželské pozůstalosti zanechaného a dědičného prohlášení – ta do té chalupy patřící v Lastibořicích pod N.C. 3 ležící chalupa se zahrádkou a následujícíma polma:

N. T.	Pole:	jiter	sáhů
46	Na pasece	3	375
48	Na cestu		1352

Zahrada

11	U stavení		330
----	-----------	--	-----

Lada tříletý

52	Na dolci		242
158	Na kamení		1046
161	Zdeř	1	985
140	Na borku		468

Luka

40	Na pasece		1080
45	K dolcím 1	520	
160	U kamení		338

Lesy v summě 3 jitra 1058 sáhů, jak s těma v inventáři dto 4. 9. 1826 N. E. 721 poznamenanýma površkama, s vším právem a břemenem, jak ji předešlí držitelové a posledně Václav Giszl užíval, neb lépe užívati mohl, plnoletýmu spoludědicovi Janovi k jeho neobmezené vlastnosti a svobodnému vládnutí tuto právně odevzdává a připisuje v šacovní ceně pr 238 florentinů 18 krejcarů císařské měny, pravím dvěstě třicet osm zlatých 18 krejcarů císařské měny.

Tejkaje se zapravení šacovní ceny, tak nastupující závdavkem položí:

kapitál do kasy zádušní svijanský pr 75 flor. 23 krejcarů 10 den., který se zde jedině k vyúčtování ceny v stříbrné minci vysazuje v částce pr.30 florentinů, 9 krejcarů mimo ouroku, jak daleko zasedělý jest:

bratru Matějovi podíl pr	49 florentinů	36 krejcarů
právní taxy	6 florentinů	37 krejcarů
Summa závdavku	86 florentinů	22 krejcarů

Těch ještě vybejvajících 151 florentinů 56 krejcarů císařské měny vejrunkem ročně po 15 floren. císařské měny následujícím skládati bude a sice:

Václavu Giszlovi do Sedlístěk z hotové půjčky	48 florentinů	-- krejcarů
Františku Šulcovi do Lastibořic	11 florentinů	36 krejcarů

Matějovi Černýmu do Sebeslavic	2 florentiny	24 krejcarů
Václavu Černýmu do Padařovic	2 florentiny	-- krejcarů
Slukovi do Českého Dubu hořením		56 krejcarů
Slukovi do Českého Dubu dolenímu		24 krejcarů
Alžbětě Hobelantový do Doubrav	3 florentiny	12 krejcarů
Holubovi do Záskalí	2 florentiny	-- krejcarů
sestře Anně podílu	17 florentinů	51 krejcarů
bratru Františkovi podílu na vejstavu	27 florentiny	51 krejcarů
materi Alžbětě	17 florentinů	51 krejcarů
Činí cenu pr	238 florentinů	18kr.c.m.

Kdežto se však připomíná, že kdyby někdo z věřitelů pozůstalosti na svý peníze tak dlouho až by vejrunkama k vyplacení přišel čekati nechtěl, nastupující hospodář zavázán bejti má ty dluhy na každé požádání věřiteli složit.

Mimo vyplacení ceny té – tak ještě nastupující povinen bude z toho ohledu, že se jemu jedna kráva bezouplatně přidala, svým sestrám Anně a Alžbětě, a sice každý jednu mladou krávu vychovat a jim, když potřebovat budou, bezouplatně vydat. Těž podobně bude nastupující hospodář zavázán, z té příčiny, že se jemu nevymlácené obilí beze všeho splacení nechává a přepouští, svý materi Alžbětě v příštím roku 1827 čtvrtý snop z celého sklizuňku na místě obilního vejminku vydati, naproti čemuž zase mateř zavázána býti chce, jak ozimní tak také jarní osení zaopatřit. Dále bude povinnost nastupujícího všechny na té chalupě vybejvající císař. daně a vrchnostenské povinnosti tak, jak tenkrát pozůstávají, neb budoucně by rozvržené býti mohly, vždy náležitě vybejvati a sice:

císařské královské kontribuce

1 flor. 51 kr. 3 d

na extra vydání

1 flor. 34 a 1/2 kr.

Milostivé vrchnosti ouroku sv. Jiří

1 flor. 13 kr.

sv. Havla;

1 flor. 26 kr. 2 d

Ruční práce celoročně 43 a 1/2 dne.

Loukovskému panu faráři 8 kr.

Vejminek se na ty chalupě následující vyhrazuje a sice pro vdovu a resp. materi Alžbětě: svobodný byt při hospodářovým

světle a teple, jedna komora v síni, na peci svobodně se ohřát, z kamnovce teplé vody nabrat, při hospodářovým dříví potřebné jídlo uvařit neb upíct a šaty vyprat. Obilí sutého ročně 1/4 strychu pšenice, 1 a 1/2 strichu žita, 1/2 strichu ječmene, 4 korce bramborů, 1 wiedro zelí, 30 kusů vajec, 8 liber másla, 2 libry sejra, od sv. Jiří až do sv. Václava denně 2 žejdlíky mléka, 10 liber třeného lenu a ze zahrádky čtvrtý díl ovoce. Nezaopatřeným dětem Matějovi, Anně, Alžbětě a Františkovi za svobodný byt při hospodářovém světě a teple až do jejich zaopatření, neb kdyby k zaopatření nepřišly, až do jejich smrti, pojištěný.

Konečně se povoluje by přítomný odezdávající list k dosáhnutí práva knihovně vlastnosti tu, kde náleží, do knihy kruntovní vtělen byl. Od sídelního práva panství Svijan dne 20. prosince 1826.

L.S. Wenzl Anton Nečzaseck, m. p. justiziář

Vtělen v kruntovní knize Lastibořické od r. 1762, Nr. 9. folio 27 p.v. et 28 a vyřízeno na předešlém listě dne 14. února 1827.

Muttich, m. p. listovní

V obecním archivu se dále zachovala zajímavá svatební smlouva z r. 1826 (psaná kurentem), jež zní:

Boleslavský kraj (šestikrejcarové Obec Lastibořice
Panství Svijan kulaté razítko) NO domu 3

Svadební úmluva

Dnes, na konci psaného dne a roku, byla mezi Janem JISLEM z Lastibořitz, jakožto ženichem ze strany jedné – pak Ludmilou ŽÁKOVOU, v zastaupení jejího bratra Františka ŽÁKA z Podolí, jakožto nevěstou ze strany druhé následující svadební smlouva, kteráž však po vykonaném kněžském spojení svou vízící platnost míti má, dobrovolně a uvážlivě uzavřená, to sice:

1./ Přislibujau sobě tito nastávající manželé neproměnitelnou manželskou věrnost, lásku a upřímnost.

2./ Obdrží nevěsta od jejího bratra Františka Žáka následující přínos, který se ženichovi hned po církevním spojení a neb v určitém čase k vlastnosti odevzdá, totiž:

jednu dojnou krávu, dle stavu slušné šatstvo, peřiny, šest svazků vytřeného lnu, truhlářské a bednářské nádobí, pak na hotovosti peněz stříbrné měny 20 florentinů, píše: dvacet zlatých ve stříbře.

3./ By nevěsta z ohledu toho zde psaného přínosu postačitedlně pojištěná byla a její budoucí zaopatření dosáhla, tak ženich Jan Jisl, jí nevěstě své vlastní v Lastibořicích pod No Č. 3 ležící gruntovní chalupě s příslušenstvím za protivěno klade a jest spokojen, by přítomná svadební úmluva k dosáhuť práva a přínosu nevěsty, tu kde náleží vtělena a knihogruntovně vyznamenaná byla.

4./ Kdyby nevěsta ženichovi bez zanechání tělesných dědiců z přítomného manželstva předemřela, pak ten její přínos ženichovi k vlastnosti připadne. Naproti tomu zase – za

5./ Kdyby ženich jí nevěstě buď na krátce, neb na dlouze bez ponechání dětí z téhož manželství předemřít měl, tak nevěstě ta jeho v Lastibořicích pod No Č. 3 ležící chalupa s příslušenstvím k její

pravé vlastnosti připadnauti má a kdyby po ženichovi děti týmž manželstvem splozené pozůstaly, tak ona ze vsí té pozůstalosti s těma dětma stejný dětinský podíl vzíti a na té chalupě až do vzrůstu neb schopnosti gruntovního dědice hospodařiti práva míti má, kdežto se jí pak při odstaupení dlužný vejminek vyhradí.

Ku potvrzení toho obě strany a společně i přítomní dožadání svědkové přítomnau svadební vznešeností vlastnoručně a s tím vejslovným doložením podepsali by takové také tu, kde náleží vtělená a vyznamenaná byla.

Jež se stalo v Lastibořicích dne 14. září 1826.

Matěj Adam, /v.r./ rychtář J a n
Jisl, /v.r./ ženich

Jan Adam, /v.r./ konšel + + +
Alžběta Jislová, matka

Franz Šulc, /v.r./ svědek
+++ Lidmila Žákova, nevěsta

Franz Žák, /v.r./ bratr
Současně svadební smlouva je převzata k soudu a k zapsání v gruntovních knihách na příslušném místě vyznačena a tím povolena.

Z místního soudu panství svijanského dne 28. prosince 1826.

L. S. Podpis nečitelný, vrchní úředník

Vloženo do knihy smluv a poznamenáno ve lastibořické gruntovní knize z r. 1762 čís. 9, fol. 27.

dílo
Ing. Oldřicha
Loudy

na pokračování

Obecní Zpravodaj vydala
© Obec Vlastibořice
v červnu 2018

Adresa redakce:
Obecní úřad Vlastibořice
Vlastibořice 23
463 44 Sychrov
tel.: +420 485 146 025
e-mail:
zpravodaj@vlastiborice.cz
www.vlastiborice.cz

Redakce:
Dipl.-Übers. Dana Lund
Balounová
Mgr. Lucie Koutníková
Ing. Martin Beksa
Stanislav Bittner
Dušan Koutník
Pavel Svačina

Jazyková korektura:
Mgr. Lucie Koutníková

**Fotografie na obálce
a na posledních
třech stranách**
© Zdeněk Mikula

Grafická úprava
© Dušan Koutník,
Tomáš Vacek

ISBN: MK ČRE 20317

— pokračování příště >>

Vlastibořická teniska

Čištění nádrže ve Vlastibořicích

Otevírání rybníka v Sedlišťkách

